

Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΓΕΝΙΚΕΥΘΕΙ Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ ΣΤΗΝ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ

Πώς η λύση του «εκκλησιαστικού» στο Σίδνεϊ έφερε τη γαλήνη και ομόνοια

Πέρασε απαραίτητη και ίσως ξεχάστηκε, όμως ήταν μια ιστορική εξέλιξη η λύση στο Σίδνεϊ του «εκκλησιαστικού» προβλήματος που ταλαιπωρούσε την ομογένεια στην Αυστραλία περισσότερο από μισό αιώνα.

Η λύση δεν ήταν εύκολη και πέρασε από σαράντα κύματα μέχρι να εγκριθεί από τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Στυλιανό και την ταραχώδη ειδική γενική συνέλευση της Κοινότητάς μας στο Σίδνεϊ.

Αντίπαλοι σε κάθε είδους συμφωνίας μεταξύ Εκκλησίας και των ιστορικών ανεξάρτητων Κοινοτήτων ήταν πολλοί και δυναμικοί, ενώ κάποιοι και στις δύο παρατάξεις ακόμη διαφωνούν με την λύση του προβλήματος.

Να προσθέσω πως για την τελική λύση του προβλήματος εργάστηκαν ο Επίσκοπος Απολλωνιάδος κ. Σεραφείμ, με τον αξέχαστο Παναγιώτη (Πίτερ) Θεοφίλου και τον γνωστό παράγοντα δικηγόρο Νικ Παπαναστασίου, γιο ενός άλλου σπουδαίου παροικιακού ηγέτη, τον αξέχαστο Γιώργο Παπαναστασίου. Από την

πλευρά της Κοινότητας πρωταγωνιστές στις διαβουλεύσεις ήταν ο Χάρης Δανάλης και ο Μιχάλης Τσιλίμης με την ομόφωνη συμπάρασταση του συμβουλίου.

Ευτυχώς, οι προβλέψεις και τα επιχειρήματα των εχθρών της συμφιλίωσης της επίσημης Εκκλησίας με την Κοινότητα διαψεύτηκαν πανηγυρικά. Η Κοινότητα, όχι μόνο δεν έγινε ενορία, ούτε έχασε τον έλεγχο της περιουσίας της, όπως είχαν προβλέψει αυτοί που έβλεπαν σαν «ταξικό αγώνα»(!) την αντιπαλότητα με την Αρχιεπισκοπή, αλλά και αυτών που δεν ήθελαν τους «άθεους κομμουνιστές» στις εκκλησίες.

Τα αναφέρω αυτά γιατί με τη συμφιλίωση της πνευματικής ηγεσίας στην Αυστραλία με τον κορυφαίο φορέα της παροικίας μας κατέρρευσαν και τα αναχώματα που εμπόδιζαν την ομαλή λειτουργία της παροικίας μας. Η παρουσία των θρησκευτικών αρχών, αλλά και των ανώνυμων θρησκευομένων στις εκδηλώσεις της Κοινότητας, όπως και η παρουσία της κοινοτικής ηγεσίας στις εκδηλώσεις της Αρχιεπισκοπής, είναι μόνο

η εμφανής αποκατάσταση της ομόνοιας και γαλήνης στην παροικία. Υπάρχει, όμως, και η εξαφάνιση της κυριότερης αιτίας διαφωνιών μέσα και ανάμεσα σε οικογένειες από τα «παπαδικά» και «κοινοτικά» μέλη τους. Χειρότερη ήταν η παρέμβασή τους ανάμεσα σε ερωτευμένα ζευγάρια σε ποιά εκκλησία θα πρέπει να παντρευτούν και θα βαπτίσουν τα παιδιά τους, επειδή οι εκκλησίες της Αρχιεπισκοπής ή της Κοινότητας ήταν απαγορευμένες ζώνες για τα αντίπαλα στρατόπεδα, που ακόμη για τις κηδείες προσφιλών τους προσώπων διαφωνούσαν.

Όλα αυτά εξέλιπαν, όμως δεν εξέλιπε ο διχασμός στο Αντελάιντ όπου η τοπική μεγάλη Κοινότητα απέρριψε πριν μερικά χρόνια την πρόσκληση να συμμετάσχει με τη δική μας Κοινότητα στις συζητήσεις με την Αρχιεπισκοπή που κατέληξαν σε συμφωνία.

Ελπίζω, ο νέος Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος να βρει την χρυσή τομή για να γενικευθεί στην Αυστραλία η ομόνοια και γαλήνη στην ομογένεια. Η ομόνοια στην ομογένεια δεν είναι

αναγκαία μόνο για να εξαλειφθούν τα προβλήματα που ταλαιπωρούν την ελληνική κοινωνία όπως τα ανέφερα, ούτε είναι απαραίτητη μόνο για να μιλούμε με φωνή όταν διεκδικούμε τα δικαιώματά μας. Είναι απαραίτητη και όταν υποστηρίζουμε τα εθνικά συμφέροντα της πατρίδας μας, μάλιστα σε μια περίοδο που απειλείται από έναν κακό γείτονα και κακό δαίμονα.

Θα επαναλάβω πως η Κοινότητά μας αλλά και η Κοινότητα Μελβούρνης είναι λαμπρά παραδείγματα προς μίμηση, μα προπαντός μια πειστική απόδειξη, πως η Κοινότητα του Αντελάιντ και οι άλλες μικρότερες που αντιστέκονται στη συμφιλίωση δεν κινδυνεύουν να γίνουν ενορίες, ούτε να χάσουν τον έλεγχο των περιουσιών τους. Εκτός αν η αντίσταση στη συμφιλίωση με την Αρχιεπισκοπή έχει πολιτικά κίνητρα, που ίσως θα πρέπει να αναθεωρήσουν. Οι αριστεροί ηγέτες στην Κοινότητα δεν είναι λιγότερο συνεπείς στην ιδεολογία τους επειδή η Κοινότητα συμφιλιώθηκε με την Αρχιεπισκοπή.

Ο Τόνι Αλμπανίζ

Δεν ξέρω τα σχέδια του Εργατικού ηγέτη, Τόνι Αλμπανίζ, για να αντιμετωπίσει την κυβέρνηση Μόρρισον, αλλά μέχρι τώρα είναι απογοητευτικός. Πού είναι ο μαχητής που γνωρίζαμε, πού είναι η φλόγα του λόγου του, πού είναι το τσαγανό στις απόψεις του;

Φαίνεται περισσότερο σαν ένα κουρασμένο παλλικάρι, αλλά το Εργατικό Κόμμα δεν χρειάζεται κουρασμένα παλλικάρια.

Χρειάζεται δυναμικό ηγέτη με άποψη και ελκυστικές πολιτικές για το εκλογικό σώμα. Αν δεν μπορεί να ελέγξει τώρα την κυβέρνηση Μόρρισον με την δυνατότητα που του δίνουν η οικονομική ύφεση και φτωχοποίηση των εργαζομένων, τότε θα μπορέσει να το κάνει;

ΚΚΕ

Πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω πώς βλέπει τον ρόλο της αντιπολίτευσης το ΚΚΕ. Δεν τού άρεσε ο ΣΥΡΙΖΑ επειδή τον έβλεπε σαν ιδεολογικό αντίπαλο που τού «έκλεβε» ψηφοφόρους και γι' αυτό άτυπα εργαζόταν για να εκλεγεί η Νέα Δημοκρατία.

Τώρα δεν του αρέσει ούτε η Νέα Δημοκρατία, αλλά πώς θα το κάνουμε, η Ελλάδα χρειάζεται κυβέρνηση και το ΚΚΕ δεν θέλει να κυβερνή-

σει.

Ισως περιμένει την παγκόσμια επανάσταση για να αναλάβει την εξουσία, όμως θα πρέπει να περιμένει πολύ αν γίνει πραγματικότητα τον όνειρό του. Στο μεταξύ, θα βολοδέρνει στο 5,5% και θα γκρινιάζει επειδή οι εκλεγμένες κυβερνήσεις δεν είναι της αρεσκείας του;

ΚΙΝΑΛ

Τα ίδια ισχύουν και για το ΚΙΝΑΛ που έχει εξαφανιστεί μετά τις εκλογές και η Φώφη μας πενθεί επειδή ο πρωθυπουργός δεν της έδωσε υπουργικό χαρτοφυλάκιο.

Καλά να πάθει, αφού αντί να προωθεί τα συμφέροντα του κόμματος που ηγείται, ευσεβής πόθος της ήταν η... στρατηγική ήττα τού Τσίπρα! Με τέτοια μυαλά πιστεύει ότι μια ημέρα θα γίνει πρωθυπουργός και δεν υπάρχει κάποιος στο ΚΙΝΑΛ για να την ξυπνήσει;

Κυριάκος Βελόπουλος και Δημοκρατία

Ο ηγέτης της «Ελληνικής Λύσης», που κατόρθωσε να εκλέξει βουλευτές, Κυριάκος Βελόπουλος, είναι δεξιότατος εθνικιστής που τα κώνει άγρια στον Κυριάκο Μητσοτάκη, αν και ψήφισε με την κυβέρνηση για την κατάργηση τού ασύ-

λου στα πανεπιστήμια.

Πάντως, ο ίδιος και το κόμμα του «Ελληνική Λύση» δεν είναι συμμορία κακοποιών όπως η Χρυσή Αυγή. Να προσθέσω ότι ο Κυριάκος Βελόπουλος είναι βιβλιοπώλης σε τηλεοπτικά κανάλια, όπως ο Αδωνης Γεωργιάδης, αλλά και ιδεολογικά είναι όμοιοι.

Πρόσφατα κατήγγειλε τον πρωθυπουργό ότι κυβερνά την χώρα αλαζονικά με το 40% των ψήφων, ενώ η αντιπολίτευση αντιπροσωπεύει το υπόλοιπο 60%!

Εχει δίκιο ο Βελόπουλος γιατί ορισμός της Δημοκρατίας είναι πως οι πολλοί κυβερνούν και οι λίγοι ελέγχουν, αλλά όχι στην Ελλάδα μας που γέννησε τη Δημοκρατία. Εκεί, οι λίγοι κυβερνούν και οι πολλοί ελέγχουν. Ματαίως...

Καλό!

Πήρε λουκουμά και καθαρίζει τη ζάχαρη από πάνω γιατί κάνει διατροφή κι αυτός ο άνθρωπος κυκλοφορεί ελεύθερος